

Aias kaasas:

Hortus Semioticus,

1. kd

Üks huvitavamaid ja sügavamaid eristusi elusuhteis – mida võib kirjeldada ka erinevusena uusaegse ja ökovaate vahel – on iseluse ja osaluse, või ka ellujäämise ja elusolemise vahel. Esimene vastastab, teine jagab. Esimene elab ainulises ajas mineviku suhtes ja tuleviku nimel, teisel on olevikus kõige muu kõrval hulk eilseid ja homseid.

Seda võib mõelda ka kui erinevust mina–tema ja mina–sina suhte vahel. Esimene konstrueerib erinevuse, teine võtab erinevuse omaks.

Semiootika on valdkond, mida ei näi kohutavat kõige hullemadki eristatused. Veelgi enam (nagu armastab öelda Mihhail Lotman), just nendega ta tegelebki.

Suhe teise, võõraga, oma, ja seega “mina” olemasolu, või “enda”, “ise”, “mitte-ise” areng – see on ulatuslik problemaatika, mis kevadel 10218 Tartu Ülikooli semiootikaosakonnas loetud aines “*Oma ja võõra semiootika*” arutluse alla tuli. Andsin seda ainet esimest korda. Sellest kujunes aga väga huvitav polioloog, milles osalesid kõnelejatena ka Jüri Parik, Linnart Mäll, Peeter Torop, Mihhail Lotman, Jaan Kaplinski, Urve Eslas, Riste Keskpaik ja Kaie Kotov, umbes poolesajast loenguilkäinust kõnelemata.

Kodutööks ses aines, “*Oma ja võõra semiootikas*”, oli teadusliku lühiartikli kirjutamine. Peale algvariantide valmimist tuli tagasiside aeg (osa töid kanti teiste ees ette, osa analüüse olid epistolaarsed), misjärel uued versioonid Leene Korpi ja Tuuli Raudla käe all ja autorite osalusel üle toimetati ja avaldamisvalmis seati. Järgnes Kaie Kotovi ja Katre Pärna töö, misläbi tekstist sai nähtav üllitis.

Väljaanne *Hortus Semioticus*, mille esimese numbrina *Oma ja võõra semiootika* ilmavalgust näeb, sündis 11. juulil 2005, kui istusime aias – Riste Keskpaik, Kaie Kotov, Leene Korp, Tuuli Raudla. Selleks, et Tartu semiootika kirjutav kooslus oma teaduslikku väljendusrõõmu võrguajakirjana avaldada võiks.

Kalevi Kull

12.11.10218 ja 3.9.10219, Tartus